

לולוס השמן ולולוס הרזה

ל. בכשטיין

הוא ליווה את חלקו לאח,
שספסר בו, נתנן הלואות
לאחרים, אבל ריבית שמר
לעצמו ולא עבור האח.
כוסות הבירה בפונדק שלו היו
קטנות ובבית חרושת זכוכית
הזמין בקבוקים ליין מיוחדים,
רזים כעפרון, עד שאורחיו

קראו להם
"מקלות".

לא היה

דבר שלא עשה כדי להתעשר,
אבל, כפי שנאמר "הרודפים
אחרי עושר נופלים לידי יצר
רע", ומעשיו לא הביאו לו
ברכה. האורחים התחילו לברוח

מהפונדק שלו ובסוף חדר היין נשאר ריק, התנור

איש עשיר נפטר והשאיר את רכושו והונו הניכר
לשני בניו. אחד הבנים החליט ללכת למנזר והפך
לנזיר.

אבל האח השני העדיף חיי רווחה והפך לבעל
פונדק, וכזה כפי שנהוג היה בזמנים אלה, כלומר
נותן לאורחיו מה שפחות ולוקח מהם מה שיותר.
הוא גם התחתן עם אישה עשירה ושאף לעשות
כסף רב. ומאחר שלאח הנזיר כסף לא היה נחוץ,

כספך, אהיה נאלץ למכור את ביתי ואת הפונדק, ללכת עם אישתי ועם ילדיי ולבקש נדבות, וממילא אתה לא תקבל הרבה ולקדוש שלך לא תוכל לבנות מזבח. שמע אותי עכשיו ונהג בתבונה. תשאיר לי את הכסף ותן לעסק שלי להתאושש. אתה יודע שהיה זמן רע ורבים נמצאים במצוקה, מלבד האיכרים, שגוזזים צמר מהצאן שלהם וצוחקים מאתנו. הקדוש שלך היה בוודאי אדם אציל וידיד אנושות, וממילא לא היה לו מזבח מפואר במנזר שלכם, ולכן לא ישנה לו לקבל כזה בעוד מספר שנים. עד לי אלוהים שאני משתדל מעל הכל להשיג כסף, אבל אינני מצליח, שום דבר לא עוזר. "אני שומע זאת בצער רב, אחי היקר" אמר הנזיר "כנראה מתארח בפונדק שלך האורח הגרוע ביותר שרק יכול להיות."

"מי זה?" שאל הפונדקאי.

"זה לוללוס השמן!" ענה לו הנזיר.

"לוללוס השמן?" שאל הפונדקאי בפליאה "אתה צוחק ממני או סתם מפטפט. בספר האורחים שלי לא נמצא שום אורח בשם הזה וגם מעולם לא

התקרר והארובה נגמלה מעשן. ונוסף, כשכבר מצבו היה כה ירוד, הגיע אליו אחיו וביקש "אחי, תחזיר לי את הכספים שהלוויתי לך. אני מתכוון בכנסיית המנזר שלנו להעמיד מזבח יקר לכבוד הקדוש שלנו, עם תמונות גדולות, פיתוחי עץ וצבע זהב, ואם יישאר משהו מהכסף, אערוך טקסי תפילה לנפשות של הורינו היקרים." "אלוהים!" קרא הפונדקאי "אחי, איך תוכל לנהוג בפזרנות כזו. אינני יכול להחזיר לך את הכסף. אני פושט רגל היום ואם תעמוד על כך שאחזיר לך את

שמעתי שם זה בכל החיים!"

"זה יתכן" אמר הנזיר "ובכל זאת הוא האורח שלך

הגרוע ביותר, והוא גם הסיבה לכל הצרות

ואי-הצלחה בעסקים שלך."

"שרק אראה אותו! אזי אעשה לו..." התחיל לדבר

הפונדקאי.

"לא תעשה לו ולא כלום, אחי היקר" ענה הנזיר

בחיוך " כל הזמן טיפחת אותו בנאמנות, אבל תוכל

לראות אותו, את לולוס השמן. הוא נמצא במרתף

שלך, בוא ורד אתי לשם."

הפונדקאי המופתע לקח את מפתחות המרתף

ופנס וחשב לעצמו "אהה, אחי מתכוון ליין. הוא

רוצה לתת לי להבין שאני האורח הטוב ביותר של

עצמי. אך כאן הוא טועה."

במרתף אמר הנזיר לאחיו להניח את הפנס על

חבית, כדי שהוא יאיר לפינה ריקה, ציווה לו לעמוד

מאחוריו, הוציא ספרון שחור קטן והתחיל לקרוא בו

במלמול, בכוון הפינה הריקה. ואז רעדה האדמה

והופיע משם משהו שמן, שתי עיניים לוחטות נראו

והפונדקאי כמעט והתעלף מרוב פחד.

"לוללוס, בוא הנה!" קרא הנזיר. אז התרומם ראש

נפוח וגוף שמן ומגושם, רגליים קצרות דרכו על

רצפת המרתף ובפינה הופיע ייצור חסר צורה,

דוחה, בעל עור שמן ומבריק כמו של כלב ים.

"התראה את האורח היקר שלך, אחי?" שאל הנזיר

כשהוא פנה

לפונדקאי

בחומרה "נראה

שהוא התפטם לא

רע בפונדק שלך!

ראה אחי, כל פרי

תרמיות שלך לא

זרם אליך, אלא

ללוללוס הזה.

הוא ניזון ממה

שגנבת לאורחים

ולבהמות שלהם,

ובלע מה שניסית להרוויח מבקבוקי יין וכוסות

קטנים. הונאה לא מביא תועלת ורמאות מכה בבעל

שלה. אם תרצה להטיב את מצבך, אל תנסה

ולולוס בצעדים כבדים חזר לתוך האדמה והמרתף
נשאר ריק כפי שהיה קודם.

"אשאיר לך את הכסף שלי עוד ארבע שנים" אמר
הנזיר "אבל אז אני חייב לעמוד בהבטחתי לקדוש
שלי." והוא נפרד מהאח.

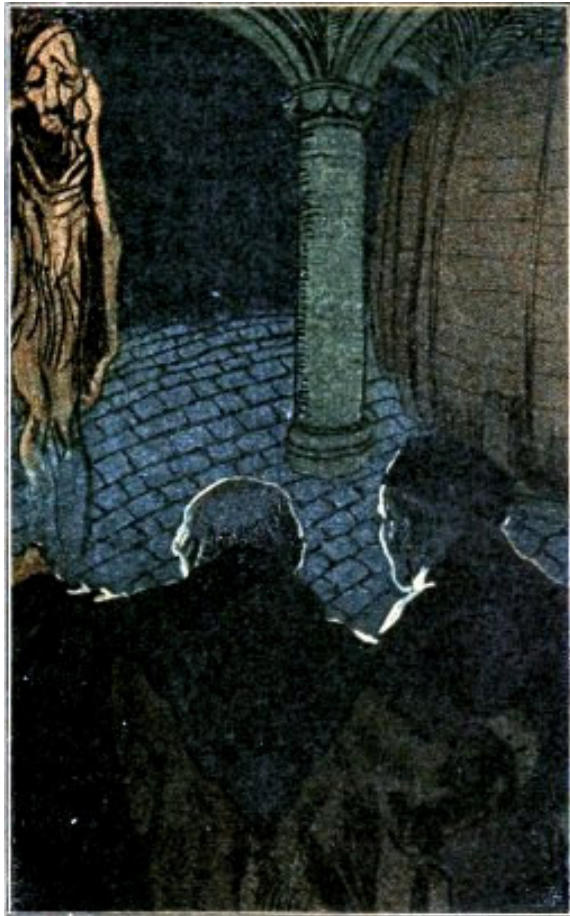
הפונדקאי שמר על עצתו של אחיו, שינה את דרך
ניהול העסק שלו, תיקן כל הדרוש וחסכונות שלו
עשה רק ביושר. בבית חרושת לזכוכית הכינו לו
בקבוקים וכוסות במידות נכונות והכוסות
המצומקים נעלמו כליל מהפונדק. ואכן שבו
האורחים להתארח בפונדק, התנור לא נשאר קר
ומהארובה נראה עשן ביום ובלילה.

כל החיים של הפונדקאי נעשו טובים יותר. עם
היושר בא גם מצב כלכלי טוב יותר ושם הפונדק
שלו התפרסם ברבים, עד שהפונדקאים מהסביבה
התחילו לקנא בו. כי הנוסעים העדיפו לנסוע עוד
שעות אחדות כדי להגיע לפונדק הטוב שלו,
ולעתים המקום היה כל כך מלא שהפונדקאי העליז
היה צריך להעמיד פנים עצובות ולסרב לקבל
אורחים נוספים.

לרמות אחרים,
אל תנצל אף
אחד. כי רק מה
שהוגן וישר
מהלל את
אלוהים. שמור
על מידות
ומשקל, דאג
בעצמך שהכל
יהיה ביושר, כל
שעה, כל יום.
תשרת כולם
ביושר כמה

שרק תוכל ואל תסמוך יתר על המידה על
משרתים, טבחים, נערי אורווה. ככל שתחזיק יותר
עובדים לא ישרים, כך ישמין לולוס."
אחרי התוכחה הזו הרהר הפונדקאי וענה "אני
מודה לך, אחי, ואשתדל ללכת בדרך שבה דיברת."
ואז ציווה הנזיר על לולוס ואמר "לולוס תתחפר!"

וקטן עם עיניים עצומות
למחצה.

"לוללוס, בוא הנה!" אמר
הנזיר. לוללוס יצא בקושי
מהאדמה ונראה ממש
מורעב. עורו לא הבריק
בכלל אלא היה מקומת
כמו קליפת עץ ונראה
כאילו מתקלף.

"כך זה טוב" אמר הנזיר
"זה משמח אותי. לוללוס
חזור!" ולוללוס זחל שוב
לתוך האדמה, וכעבור
רגע לא נראה דבר במרתף.

"שים לב, אחי" אמר הנזיר "אם תמשיך כפי שאתה
נוהג עכשיו, לוללוס זה לא יחזיק יותר מחודשים
אחדים אצלך. או שהוא יגווע מרעב או ילך מביתך
ויחפש לו אדון שיכלכל אותו טוב יותר ממך."
הפונדקאי שמח כששמע את הדברים ובירך אלף
פעמים את עצתו של אחיו.

אחרי ארבע שנים, כשהאח הנזיר חזר לקבל את
חלקו בירושה, קיבל אותו הפונדקאי בשמחה רבה,
העמיד לפניו כוס יין נהדר ומאפה טעים, ושם על
השולחן גלילים עם כסף, כשהוא אומר תוך כדי כך
"אחי היקר, הנה ההון עם הריבית, מחושבת היטב,
עד האגורה האחרונה."

אלא שהאח ענה "אחי יקר, אינני מקבל ריבית, כי
זה לא נאה לכומר, וגם לא צריך לקחת רווחים
מאח. אבל אני שמח שהתפטרת מלוללוס השמן
ונשאר לך רק לוללוס הרזה."

"מה?" אמר הפונדקאי "וגם הוא גר במרתף? הייתי
רוצה לראות אותו."

"ואכן תראה אותו" ענה הנזיר והם ירדו ביחד
למרתף, ושם התחיל הנזיר שוב במלמול מהספרון
שלו.

אזי התחילה האדמה לנוע באיטיות והופיע ראש צר